

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 8134

гр. София, 28.10.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в закрито заседание на 28.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

като разгледа дело номер **10459** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.148б, ал.4 ЗДвП.

Образувано е на основание изпратена от Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, [населено място] жалба от [фирма], [населено място], депозирана чрез пълномощника му адв. Р. К. от САК, против Заповед №РД-01-432/07.09.2021 г. на Изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация“, с която е отнето издаденото на дружеството – жалбоподател Разрешение № 1256 за извършване на периодични прегледи за проверка техническата изправност на ППС, както и списъка към него, заедно с предоставените на [фирма] документи, с които се удостоверява извършването на периодичен технически преглед, индивидуалните печати за заверка на документи, с които се удостоверява извършването на периодичен преглед, предоставени на технически специалисти, включени в списъка към Разрешение № 1265. Със заповедта е прекратен достъпа на посочените в нея лица до информационната система по чл.147, ал.9 от ЗДвП и са заличени лица от регистъра на председателите на комисиите, извършващи прегледите и техническите специалисти по чл.148, ал.9 от ЗДвП.

В жалбата е направено искане за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед с твърдения че същото ще доведе до тежки и необратими последици за дейността на дружеството, а вредни последици от извършените нарушения не са настъпили.

Съдът, като прецени искането за спиране и изложените доводи, във връзка с представените по делото доказателства, приема следното:

Заповедта, спирането на чието предварителното изпълнение се иска, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК. Налице е подадена жалба срещу този административен акт. Съгласно чл. 148б, ал.4 ЗДвП отнемането на разрешението и списъка към него подлежи на оспорване по реда на

Административнопроцесуалния кодекс, като оспорването не спира изпълнението на заповедта. Следователно обжалваната заповед подлежи на предварително изпълнение по силата на закона. В хипотезата, когато законодателят е допуснал предварително изпълнение на един индивидуален административен акт, съдът може да спре предварителното изпълнение на основание чл.166, ал.4, вр. с ал. 2 АПК. Предвид това съдът приема, че направеното искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на оспорената заповед е допустимо.

Разгледано по същество същото е неоснователно.

При липсата на нормативно регламентирани критерии, чрез които да се преценява основателността на искането за спиране на предварителното изпълнение на акта, съдебната практика е възприела като основен критерий възможността за настъпване на евентуални сериозни неблагоприятни последици от предварителното изпълнение на акта за жалбоподателя, които да са от такова естество, че да могат да се противопоставят по значимост на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК, съответно, възможността от настъпване на значителни или труднопоправими вреди за жалбоподателя (арг. чл. 166, ал. 2 от АПК). Съгласно чл. 166, ал. 2 от АПК при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2. Анализът на текста предполага обоснования извод, че в тежест на лицето, поискало спиране на предварителното изпълнение е да докаже вероятността за причиняване на оспорващия на значителна или труднопоправима вреда. Следователно, приложимостта на текста предполага вероятност за причиняване на значителна или труднопоправима вреда преди всичко по отношение на жалбоподателя.

В хипотезата, когато законодателят е допуснал предварително изпълнение на един индивидуален административен акт, съдът може да спре предварителното изпълнение само когато по делото е доказано, че самото предварително изпълнение може да причини на жалбоподателя значителна или трудно поправима вреда. Вредата може да бъде причинена само от нови факти и обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Факти и обстоятелства, които са пряко следствие на акта или които са се осъществили преди издаването на акта са ирелевантни за основателността на искането. Доказателствената тежест за тази нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на искателя. Настъпването на вредата следва да е достатъчно вероятно и тя следва да е определена по вид и размер. Тъй като става въпрос за изключение от принцип тълкуването на законите предпоставки е само *stricto sensu*.

Законът не изисква да се установи, че публичният интерес, в защита на който законодателят е допуснал предварително изпълнение по силата на закона, е по-малко значим от личния интерес на оспорващия. Разпоредбата изисква да се провери дали поради настъпили нови факти и обстоятелства предварителното изпълнение няма да се окаже прекомерно, дали няма да премине рамките на основни, гарантирани и защитими в правовата държава права и интереси на оспорващия, дали не въздейства по недопустим начин на същността на правото, чиято защита се търси. В хипотезата

на чл. 166, ал. 4 във вр. с ал. 2 АПС преценката на съда е върху променените последици от законосъобразното (тъй като е по силата на закона) предварително изпълнение в резултат на новонастъпили факти, а в хипотезата на чл.60, ал.1 АПК преценката на органа е върху наличието на обстоятелствата, които допускат предварителното изпълнение.

Жалбоподателят не е ангажирал доказателства, които да установяват новонастъпили факти и обстоятелства след издаването на оспорения акт, въз основа на които да може да се обоснове извод за значителни или трудно поправими вреди от самото предварително изпълнение. Позоваването на тежки и необратими последици за дейността на дружеството не е в резултат на новонастъпил факт, а на самото допуснато предварително изпълнение, но именно него законодателят е целял и допуснал при наличие на предпоставките на чл. 148б, ал.1, ЗДвП. Представените с жалбата писмени доказателства не установяват нови факти, настъпили след издаването на заповедта, а такива които са се осъществили преди нейното издаване.

Безспорно, отнемането на разрешението пряко рефлектира върху стопанската дейност на дружеството, като я прекратява, но това е пряк резултат на самото предварително изпълнение, не и на нови обстоятелства по смисъла на чл. 166, ал. 4 във вр. с ал. 2 АПК.

При съобразяване на горните факти и обстоятелства се налага извода за неоснователност на искането за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед. В случай на отмяна на административния акт жалбоподателят може да претендира обезщетение за вреди по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Водим от гореизложеното и на основание чл.166, ал.4, вр.ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ направеното от [фирма], [населено място] искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед №РД-01-432/07.09.2021 г. на Изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация“.

Определението подлежи на обжалване пред ВАС в 7-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: